

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 636/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 2250/2014, Rvp 2251/2014, Rvp 2252/2014, Rvp 2253/2014, Rvp 2381/2014, Rvp 2254/2014, Rvp 2255/2014, Rvp 2256/2014, Rvp 2257/2014, Rvp 2258/2014, Rvp 2259/2014, Rvp 2260/2014, Rvp 2261/2014, Rvp 2262/2014, Rvp 2263/2014, Rvp 2264/2014, Rvp 2265/2014, Rvp 2266/2014, Rvp 2267/2014 a Rvp 2268/2014, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda, Okresného súdu Galanta, Okresného súdu Senica a Okresného súdu Skalica v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Er 859/2006 a uznesením z 11. decembra 2012, sp. zn. 8 Er 451/2010 a uznesením z 11. decembra 2012, sp. zn. 12 Er 7/2009 a uznesením z 8. decembra 2011, sp. zn. 8 Er 1010/2003 a uznesením z 1. decembra 2011, sp. zn. 12 Er 1080/2009 a uznesením z 18. júna 2012, sp. zn. 10 Er 119/2008 a uznesením

z 20. septembra 2012, sp. zn. 12 Er 828/2008 a uznesením z 20. júna 2012, sp. zn. 12 Er 1048/2009 a uznesením z 18. júna 2012, sp. zn. 12 Er 672/2009 a uznesením z 19. júna 2012, sp. zn. 12 Er 874/2007 a uznesením z 19. júla 2012, sp. zn. 12 Er 940/2006 a uznesením z 19. júla 2012, sp. zn. 11 Er 394/2010 a uznesením z 28. januára 2013, sp. zn. 5 Er 192/2007 a uznesením z 23. augusta 2012, sp. zn. 11 Er 540/2005 a uznesením z 26. júna 2013, sp. zn. 9 Er 952/2007 a uznesením z 31. mája 2012, sp. zn. 3 Er 633/2010 a uznesením z 9. augusta 2012, sp. zn. 3 Er 551/2010 a uznesením z 9. augusta 2012, sp. zn. 3 Er 544/2010 a uznesením z 10. augusta 2012, sp. zn. 2 Er 4092/2008 a uznesením zo 7. októbra 2011, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaniach vedených pod sp. zn. 10 CoE 573/2013 a uznesením zo 7. novembra 2013, sp. zn. 10 CoE 571/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 5 CoE 248/2012 a uznesením z 27. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 38/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 5 CoE 28/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 CoE 243/2013 a uznesením z 31. októbra 2013, sp. zn. 6 CoE 333/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 11 CoE 29/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 5 CoE 29/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 260/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 269/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 10 CoE 391/2013 a uznesením zo 7. novembra 2013, sp. zn. 24 CoE 116/2013 a uznesením zo 4. decembra 2013, sp. zn. 23 CoE 362/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 24 CoE 26/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 21 CoE 37/2013 a uznesením z 31. októbra 2013, sp. zn. 11 CoE 44/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 47/2013 a uznesením z 12. novembra 2013 a sp. zn. 23 CoE 336/2013 a uznesením z 13. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 2250/2014, Rvp 2251/2014, Rvp 2252/2014, Rvp 2253/2014,

Rvp 2381/2014, Rvp 2254/2014, Rvp 2255/2014, Rvp 2256/2014, Rvp 2257/2014, Rvp 2258/2014, Rvp 2259/2014, Rvp 2260/2014, Rvp 2261/2014, Rvp 2262/2014, Rvp 2263/2014, Rvp 2264/2014, Rvp 2265/2014, Rvp 2266/2014, Rvp 2267/2014 a Rvp 2268/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2250/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. marca 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda, Okresného súdu Galanta, Okresného súdu Senica a Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresné súdy“) v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Er 859/2006 a uznesením z 11. decembra 2012, sp. zn. 8 Er 451/2010 a uznesením z 11. decembra 2012, sp. zn. 12 Er 7/2009 a uznesením z 8. decembra 2011, sp. zn. 8 Er 1010/2003 a uznesením z 1. decembra 2011, sp. zn. 12 Er 1080/2009 a uznesením z 18. júna 2012, sp. zn. 10 Er 119/2008 a uznesením z 20. septembra 2012, sp. zn. 12 Er 828/2008 a uznesením z 20. júna 2012, sp. zn. 12 Er 1048/2009 a uznesením z 18. júna 2012, sp. zn. 12 Er 672/2009 a uznesením z 19. júna 2012, sp. zn. 12 Er 874/2007 a uznesením z 19. júla 2012, sp. zn. 12 Er 940/2006 a uznesením z 19. júla 2012, sp. zn. 11 Er 394/2010 a uznesením z 28. januára 2013, sp. zn. 5 Er 192/2007 a uznesením z 23. augusta 2012, sp. zn. 11 Er 540/2005 a uznesením z 26. júna 2013, sp. zn.

9 Er 952/2007 a uznesením z 31. mája 2012, sp. zn. 3 Er 633/2010 a uznesením z 9. augusta 2012, sp. zn. 3 Er 551/2010 a uznesením z 9. augusta 2012, sp. zn. 3 Er 544/2010 a uznesením z 10. augusta 2012, sp. zn. 2 Er 4092/2008 a uznesením zo 7. októbra 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenia okresných súdov“), ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 10 CoE 573/2013 a uznesením zo 7. novembra 2013, sp. zn. 10 CoE 571/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 5 CoE 248/2012 a uznesením z 27. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 38/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 5 CoE 28/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 CoE 243/2013 a uznesením z 31. októbra 2013, sp. zn. 6 CoE 333/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 11 CoE 29/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 5 CoE 29/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 260/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 269/2013 a uznesením z 28. novembra 2013, sp. zn. 10 CoE 391/2013 a uznesením zo 7. novembra 2013, sp. zn. 24 CoE 116/2013 a uznesením zo 4. decembra 2013, sp. zn. 23 CoE 362/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 24 CoE 26/2013 a uznesením z 11. decembra 2013, sp. zn. 21 CoE 37/2013 a uznesením z 31. októbra 2013, sp. zn. 11 CoE 44/2013 a uznesením z 27. novembra 2013, sp. zn. 9 CoE 47/2013 a uznesením z 12. novembra 2013, sp. zn. 23 CoE 336/2013 a uznesením z 13. novembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade,

ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresné sudy poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami okresných súdov boli exekúcie ex offo zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené.

Na základe odvolaní sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdené napadnutými uzneseniami krajského súdu ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu v obširnej argumentácii namieta, že postupom a uzneseniami okresných súdov a krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých okresné sudy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné sudy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek

tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné sudy, ako ani krajský súd nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že uvedené sudy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo buď dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa sťažovateľky sudy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „*nekalá zmluvná podmienka*“ v kontexte danej veci.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval *ex offo* nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania *ex offo* nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu

kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami, napadnuté uznesenia okresných súdov a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom a označenými uzneseniami okresných súdov, ako aj postupom a označenými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresných súdov a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutiami okresných súdov

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnuté uznesenia okresných súdov vydané v týchto konaniach, ktorými okresné súdy zamietli žiadosti sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásili exekúcie za neprípustné a zastavili ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutiami krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami krajského súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresných súdov, ktoré ako exekučné súdy podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly (potom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií). Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenie okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikovali smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem tohto namieta, že krajský súd a tiež pred ním okresné súdy hoci mali, neprerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka tiež namieta, že tak krajský súd, ako ani pred ním okresné súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou,

ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, vo svojej argumentácii k odmietnutiu sťažností v tejto časti ako zjavne neopodstatnených sa plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach napr. sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (v prípadoch, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (v prípadoch, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.).

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukazujúcej na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave síce zrušil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania, ústavný súd uvádza, že tak urobil v dôsledku nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, a tým naplnenia odvolacieho dôvodu zakotveného v § 221 ods. 1 písm. f) OSP (t. j. odňatia možnosti sťažovateľky konať pred súdom), nie však z dôvodov, ktoré by vylučovali právne posúdenie sťažovateľkiných prípadov, z akých vychádzal krajský súd pri konaní a rozhodovaní o odvolaniach proti uzneseniam okresných súdov, ktoré sú predmetom tohto ústavného prieskumu.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z uznesení okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré dospel k záveru, že uznesenia okresných súdov sú vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, vzhľadom na čo nič nesignalizuje možnosť porušenia v petite sťažností označených práv.

V súvislosti s uvedeným a vzhľadom na skutočnosť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ

by sa tento právny prostriedok z materiálneho hľadiska javil v obdobných identických prípadoch ako neefektívny, je podľa ústavného súdu namieste otázka, aký význam a efektívitu má pre sťažovateľku tento postup, keď sa na ústavný súd opakovane obracia so sťažnosťami, ktoré sú vo svojej materiálnej podstate identické a v tej súvislosti pre sťažovateľku s ich predvídateľným posúdením ústavným súdom.

Ústavný súd poukazuje na to, že veľká časť námietok sťažovateľky o porušení jej v sťažnostiach označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty vo vzťahu ku konaniam okresného súdu (a vecne nadväzne na neho aj k odvolacím konaniam), ktorým nebolo vyhovené žiadostiam sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, je odôvodnená argumentáciou týkajúcou sa vyhlásenia exekúcií za neprípustné a ich následného zastavenia. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

V kontexte s už uvedeným ústavný súd dodáva, že sťažovateľka aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomá, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah (napr. I. ÚS 3/2013).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v nich už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014